

ALEGETORUL LIBER

Prețul abonamentului: Pe an 15 L. — Pe șase luni 7 L 50. b.
Pentru străinătate se adăugă costul transportului.
Prețul anunțurilor, 20 bani linia

APARE LUNIA, MERCURIA SI VINERIA
4.000 ESEMPLE

Abonamentele se fac în Bucuresci, Strada Biserica Ienii.
In districte la d. Corespondenții.
In străinătate la biourile postale. — Scrisori nefrancate se refușă.

Bucuresci, 2 Septembre 1875.

Cestiunea care preocupă astăzi mai mult de cât ori-care alta cabinetele Europei este, fără îndoială, rescóla Erzegovineii.

Lungile peripeții ale resbelului civil din Spania, diferendul dintre Anglita și China, nouile preparative de cuceriri ale Rusiei în centrul Asiei, luptele nencetate ale Prusiei protestante contra catolicilor, supușii se rebeli, toate aceste cestiuni importante au perdit, cel puțin pentru un moment, darul de a atrage atențiunile, fiă ale ómenilor de stat, fiă ale opiniunii publice, și toți ochii se află, de astă dată, așintiti spre peninsula Balcanilor.

Evenimentele ce se petrec în Erzegovina și Bosnia sunt, într'adevăr, de natură a preocupa toate mințile. Nu se pôte încă sci ce proporțiuni vor lua. Asigurările provenind din sorginți oficiale otomane trebuesc a fi primite sub beneficiu de inventariu. Scirile ce sosesc de pe câmpul resbelului de la capii insurginților încă trebuesc reduse. 30,000 de soldați turci sunt astăzi în Bosnia și Erzegovina, și sosirea de trupe otomane pe câmpul de resbel n'a încetat. Dar, pe de altă parte, numărul insurginților de parte de a se micșiora, dupe cum s'a publicat, pare din contra a se spori prin noui ajutóre sosind din Dalmația Muntenegru și Serbia.

Guvernul Serbiei a făcut cunoscut Portii că națiunea serbă va rămâne neutră, a adăogat chair, dupe câte se scie, că va lua măsuri pentu a opri formarea de corpuri armate pe teritoriul se și a trimis chiar trupe la frontieră pentru paza fruntarielor. O declarațiune de neutralitate a fost făcută și de către principele Muntenegrului. Pentru veri-ce eventualitate, Austria, dupe cum ni se comunică prin diarele străine, s'a și pus garantă pentru conservarea neutralității Serbiei, făcând cunoscut că decă națiunea serbă va intra în acțiune, guvernul Austro-Ungar se însărcinează a o împedica.

Dar toate acestea sunt óre lucruri cari pot face probabile potolirea repede a insurecțiunii? Puterile Nordului, cari s'au grăbit a forma un cerc de fer împregiurul provinciilor resculate pentru ca armatele turce să pótă opera și termina fără nici o temere, sunt ele sigure că focul nu se va întinde? Insurginții, chiar vedându-se lipsiți de simpatiele Europei, se vor ór descuragia ei negreșit?

Ceea ce dovedesce că organizațiunea rescólei este mult mai puternică de cum se crede, și că insurginții au încă încredere destulă în propriile lor forțe, este refuzul ce au trimis consulilor adunați la Mostar de a participa la acțiunea diplomatică ce are de scop împăciuirea între guvernul Otoman și raialele séle. Insurginții au făcut deja cunoscute aspirațiunile lor și scopul pentru care s'au sculat să lupte: ei declară a nu pune jos armele pêne când nu li se va asigura autonomia țării lor.

Puterile Nordului au intervenit în mod energetic pentru distrugerea insurecțiunii și mănținerea *statului quo* în afacerile interioare ale Turciei. *Statu-quo*, étă intențiunea principale decă nu singură a intervenirii lor. Căci asupra propunerilor generóse ale Anglita, susținute de către câte-va dintre cele mai importante organe de publicitate ale Europei, nu s'au oprit un singur moment.

Acéstă sollicitudiune, totă lumea o scia, nu este provocată de interesul ce puterile pótă pentru binele și conservarea Turciei. Asemenea devotamente rare-ori se vęd în anele diplomatiei. Dar pentru că arbitrele destinelor Europei nu erau preparate pentru rezolvarea acelei arđetóre cestiuni care se numesce cestiunea Orientului, și pentru că în cazul unei rescóle generale a creștinilor supuși imperiului otoman, acéstă cestiune s'ar fi putut rezolve în interesul naționalităților, fără participarea marilor puteri, a-cestea au trebuit să interviă pentru susținerea și solidificarea *statului-quo*.

Ast-fel, în acest secul al XIX, numit al progresului și al civilizațiunii, se înțelege de către guverne justiția. S'a format o alianță între trei mari puteri și s'a declarat că este alianță pentru pacea Europei. Acestei numite păci vor fi șacrificate, naționalități, drepturi și progres. Fiă suferințele Erzegovinenilor și ale Bosniacilor imense, fiă drepturile lor la viață și la existență indiscutabile, diplomația îi condamnă a suferi cu resemnare, și decă vor preferi calea luptei, tot acéstă diplomație va hotări ca mai bine să piéră un popul demn de o mai fericită sórtă de cât să i se tulbure ei pacea.

O alianță ar fi mai de dorit să se contracteze între națiunile Europei; alianță pentru justiție; alianță care nu va mai tolera ca un popul să existe sub jugul altuia, și care va da acéstă hotărire. Națiunile sunt toate surori;

vor progresa pentru binele lor comun, dar nici una nu va fi stăpână alteia.

Dacă actele regimului care ne domina au indispus opiniunea publică anul acesta mai mult decât ori când, prin arbitrariul și prin presiunile esercitate de densusul în alegeri, nu trebuie să credem că trecutul lui posedă date mai curate și mai demne de respect. Ministerul d-lui Catargi, născut dintr'un act anormal, și-a propus să deschidă o era anormală în anele acestei țări, chiar din ziua avenimentului se la putere. Nu este el acela care a declarat că are să fie un guvern de luptă iar nu de cecesiune, înțelegând printr'acéstă că nu se va da în lături dinaintea ori cărei ilegalități pentru a și asigura existența? Nu este el acela care a suprimat, prin acéstă declarațiune chiar, regimul parlamentar în numele căru are pretențiunea să ne conducă? Nu este el acela care a făcut ilusorie stabilitatea, susținându-se prin forța baionetelor, astfel încât la cea mai mică comoțiune va face să izbucnescă pasiunile și indignațiunea prea mult timp comprimate în sufletele cetățenilor?

Da, el este autorul tuturilor acestor rele!

Cu toate acestea, ori cât de desprețitor al opiniunii publice ar fi un regim, el tot are necesitate să și dea óre-cum aparenta că o respectă și că face din când în când apel la densusa. Individul cel mai criminal are de multe ori momente de întórcere către sine însuși. În acéstă calitate, ómenii noștri de la putere își propuseră să facă pe țără a crede că partidul care și susțin are consistență și că ei nu sunt pura emanațiune a violinței și a bunului plac.

Ei creară diare pentru a și apóra înăuntru; ei plătiră diare pentru a și apóra în afară.

Și cine fură însărcinați cu redactarea acelor foi? Nu mai avem necesitate să și desemnăm: lumea intréga îi cunósce.

Nu ne putem însă opri de a cita, printre alții, cel puțin în ceea ce privește trecutul, pe d. Hiotu, rémas celebru în anele poliției capitalei.

D. Hiotu dar, pe când era în flórea puterei sale, a susținut guvernul actual prin brațul și pana sa. Lucrul ar putea să pară la mulți straniu și să rescóle surisuri de incredulitate. Cu toate acestea nimic nu este mai esact. Cine a voit să se convingă de acest adevăr, n'a avut de cât să fie presinte, în ziua de 2 Septembre curent la Tribunalul Ilfov,

secția II civilă, unde ministerul a fost chemat ca să plătescă tipografului impresiunea prosei redactorelui se polițienesc.

Nu scim care va fi sentința Tribunalului, însă ori-care ar fi, un lucru reese din aceste tóte: guvernul își recrutéza diariștii prin Poliție.

N'avem necesitate să scim mai multe.

Post-Scriptum. În urma excepțiunei *judicatum solvi* rădicată de d. Borșiu, avocatul d-lui Hiotu, tribunalul deliberând, s'a ivit divergința de opiniuni, și procesul s'a amănat pentru Ianuarie 1876.

Primum următórea scrisóre

Domnilor Redactori,

Fóia guvernamentală *Pressa*, într'unul din numerile séle trecute, își face onórea a se ocupa cu înverșunare de mine, publicând o ordonanță a d-lui jude instructoro Cair, care mă trimete dinaintea Curței cu Jurați pentru delict de presă.

Mulțumesc diarului oficios de sollicitudiunea ce m'arată. Cred însă de cuviință a și reaminti că diaristica iea în general de obiectiv pe ómenii cei mari seú... pe hoți. Fără a avea pretențiunea să fac parte dintre cei d'antéu, afirm cu orgoliu că lumea nu m'a clasat până acum în rândul celor din urmă.

Motivul furiei cu care mă urmăresce organul ministerial ar fi prin urmăre neesplacabil, dacă, căutându-l, nu l'aș găsi în alt órdin de idei.

În lunga mea carieră, în dese rânduri m'am oferit serviciile țării, care m'a răsplătit de deusele incredințându-mi diferite posturi destul de însemnate. În administrațiune, ca prefect, în lipsă de altă binefaceri mai remarcabile, mă falesc că am destituit o mulțime de subalterni, actuali clienți ai *Pressei*, cari aduceau desordine prin pungile ómenilor. Acéstă nu mi s'a ertat încă. Însă n'aveam ce face. Un principiu m'a dominat tot d'a una mai presus de toate cele-l-alte: Ori-cât de onest ar fi capul, dacă inferiorii fură, onestitatea ce se falesce că posedă este de prisos: arborele ca să dea fructe bune și să se șie în flórea lui are necesitate să i se taie crăcile cele uscate.

Acest sistem neconviniud stării actuale de lucruri, m'am retras pentru a desaprobarea cele ce vęd cu ochii din fundul consciinței mele. Și fiind că, în timpurile în care trăim, cine-va nu evită de a face réul fără pedepsă, sunt pedepsit de a fi iubit binele prin gentilețele judiciare și literare cu care sunt gratificat.

Cerându-ve scuse de timpul ce v'am răpit, vă rog, domnilor redactori, să primiți asigurarea considerațiunei ce vă port.

Hariton Racotă

Primum următórea petițiune către d. procuror general pe care ne grăbim a o da publicității:

Domnule Procuror general,

Procedura codicelui penale a pus sub a d-vóstră

supraveghea acțiunile parchetului tribunalului de Ilfov.

Imi veți permite d-ri să invoc, intervenirea d-voastră, spre a pune capăt abaterilor ce sistematicește comite d-șul parchet în urmărirea mea ca autor presupus al unui articol din ziarul *Poporul*, căruia i se atribuie spiritul d-ri să fi ofensat persoana Domnitorului.

Las că o asemenea ofensă numai în spiritul d-șului parchet a luat naștere, căci nimeni de la redacțiunea *Poporului* n'a cugetat se ofense persoana Domnitorului, ci din contră a aduce omagie dinastiei sale; d-șul judecătorului de instrucțiune d. Cair, fără chiar se aibă vre-o probă că aș fi eu autorul, numai dupe o simplă denunțare făcută de către girantele ziarului *Poporul*, într'un Supplement de Interogatoriū ce i s'a luat la Poliție, și care este foarte suspectibil, m'a aruncat în temniță cu mandatul No. 2690, încă de la 8 August trecut, unde continuă a mă deține, desprețuind în modul cel mai evident atāt legea cât și conștiința sa de judecător.

Dupe trecere de opt zile de la arestarea mea, vădend că fără nici o scusă se prelungește instrucțiunea care, într'un proces de felul acestuia, era afacere d-o di se'u doē, am cerut punerea mea în libertate provizorie, fie măcar și pe cauțiune.

D-șul acestă cerere, făcută la 16 August, a fost de o cam dată pusă la dosar, sub pretestul că era *intempestivă* de ore-ce instrucțiunea se afla încă neterminată; uitând domnia-sa și aci legea, care d-șul că *liberarea pe cauțiune se pōte cere și da în ori-ce stare a procesului*, er când cererea se respinge urmēzā a se face prin o ordonanță care se comunica prevenitului.

Nu mai dupe ce au trecut șapte zile de la data cererii mele, și dupe ce, la 18 August, am mai fost chemat diu nou înaintea d-șului pentru o conferință cu girantele, închipuită și aceea de d-șia sa tot contra legii, am primit la 28 August sera, ordonanța No. 104 din 19 August, prin care m'i face cunoscut că întru-ția este terminată, că deținerea mea în arest preventiv nu mai are alt scop de cât a nu mă sustrage prin dosire de la pedepsă și, în fine, că m'i admite cererea de liberare provizoriū, decā voi d-șul justifică de depunerea unei cauțiuni în sumă de deșce mii lei, quantum la care pretinde d. judecător cu d. procuror, că s'ar putea urca amenda în cas când contra mea s'ar declara că existe cas de urmārire.

Estă o-șul trebuițā a v-șe proba d-voastră cu legea în mână cât de străini sunt de lege acei chemați, o aplica astā di la parchetul Tribunalului Ilfov? Cred că d-voastră, superiorul, cunoscet acea ce d-șul lor ignorā, că art. 399 al cod. penal la alineatul II prescrie că tōte amendele la aplicare se vor reduce pe jumătate, și prin urmāre d-șul, în tot casul, n'aș putea fi condamnat la o mai mare amendă de cât cinci mii lei, acesta fiind maximul legal.

Puteți futelege de aci, d-le procuror generale, că am încăput nu numai eu, d-șul negreșit și alți mulți nefericiți pe mână unor omeni căroro le lipsese și conștiința și cunoștința de legi.

Considerați mai întâi pretestul deținerii mele în arest preventiv care este, dupe d. Cair, că eu aș putea cugeta să mă sustrag de la pedepsă prin dosire, ca cum numele și tradițiunea în familia mea ar avea v-șe o analogie cu părăsirea căminului strămoșesc și pripășirea prin țeri străine; ca cum erāși, decā aș putea avea o asemenea cuget n'aș fi avut timp suficient d-șul dosi încă de când mi s'a făcut perchisiunea la domiciliu tot de către acest d. judecător care m'i declarā că nu se mulțumesc a urmāri numai pe girante, ceea ce m'i indica chiar de atunci tristele încercări care era se fi supus mai târziu de către un asemenea magistrat; ca cum, în fine, eu, care m'i am făcut o gloriā din a susține juriul alături cu cele lalte diare adevērat liberale, n'aș avea cea mai deplină încredere în justiția poporului, chematā a mă judeca.

Considerați apoi urgia zelosului judecător care, din prisosul ignoranței sale, mă gratifică cu un prisos de amendă, încă de cinci mii lei peste maximul prescriș de lege!

V-șe veți convinge, d-le procuror general, că tōte acestea sunt numai sfortări pasionate de a mă sechestra într'un arest prelungit și de a m'i inflige, cu modul acesta, o pedepsă extra-legală, în temerea negreșit că conștiințioșii judecători fresci ai mei, jurați, vor recunoșce nu numai că nu sunt autorul articolului urmārit, d-șul nici că acel articol ar conține vre o ofensă persoanei Domnitorului.

O dovadă și mai evidentă despre acestă este faptul că una din rudele mele, proprietar cu un

venit de peste cinci mii galbeni, și a căruia avere este neatinsă de nici o datorită, mergend mai alaltăer spre a oferi judecătorului de instrucțiune garanția sea pentru nedosirea mea, consimțind chiar a i se pune la poprelă averea ca se nu o pōtā instrāina pēnē la rezolvarea procesului, a vedut paralizată încercarea sea de a m'i dobāndi libertatea, pentru că judecătorul pretinda bani pește condițiunea de a servi numai în casă când eu aș dosi de la judecată, se'u când aș cugeta a mă sustrage de la penalitate.

Insă nu e numai atāt.

De la data ordonanței care declarā terminată instrucțiunea afacerii mele, ordonanță care, pentru a ajunge de la Trib. pēnē la Văcăresci, a făcut trei zile pe drum; de la data d-șei ordonanțe și pēnē astā-di, aflu că încă nu s'a dat ordonanța pentru trimiterea procesului înaintea Curței juraților, spre a fi judecat precum prescrie procedura, în cel mai scurt termen.

Nu este și acestă temporisare un cuget invēdat d-șul a prelungi sequestrul pus asupra persoanei mele?

Procedura penale prescrie că acea ordonanță se formēzā îndată dupē terminarea instrucțiunii, că procurorul este dator a-șul da recuisitorul în termen cel mult de trei zile, și că, dupē aceea, fără amānare se trāmit actele la instanța care trebuie să judece.

Va se d-șul: o di pentru pronunțarea ordonanței decā este cas de urmārire, alte trei pentru formularea recuisitorului procurorului și alte două cel mult pentru trāmiterea afacerii înaintea Curții juraților, dau un total de șese zile, la implinirea căroro urma, dupē spiritul și litera procedurii penale, să fie trāmise actele instrucțiunii înaintea instanței.

Calendarul însă că, de la ordonanța prin care se declara instrucțiunea terminată, s'au scurs nu șese zile ci trei spre d-șul zile, și afacerea stā tot în starea în care se afla la 19 August.

V-șe og prin urmāre, d-le procuror general, binevoitiți a face din parte-v-șe ceea ce legea dictēzā, pentru ca abaterile de la d-șia se se cure, și eu se fi pus în pozițiune a fi judecat chiar în cursul sesiunii curinte decā se va găsi că este cas de a fi urmārit.

Primiți, d-le procuror general, asigurarea despre cea mai înaltă considerațiune.

N. Basarabescu

Din temnița Văcăresci 11 Septembrie, 1875.

DIN AFARA

Dupē o depeșă din Cettinge cu data 7 Septembrie, o luptă destul de serioasă a avut loc aprōpe de Dobra între Turci și insurgenți. Susținuți de o baterie, 3000 de nizami au atacat pe insurgenți. Lupta a avut loc pēnē sera. Se d-șul că Turcii au fost bātuți și că au avut 200 morți și mai mulți rāniți; er insurgenți au avut numai 5 morți și 20 de rāniți.

O altă depeșă din Ragusa cu același dată d-șul că o colonă turcă de 2000 soldați regulați și de 400 bași-buzuci, eșită din Stolatz pentru a încerca să reia Dobra, a fost atrasă de 1500 insurgenți în Ugrisero. Turcii au avut 300 morți și rāniți; insurgenții au perdut morți cu rāniți, 60 omeni.

Scirile din Constantinople însă nu vorbesc nimic de aceste succese ale insurgenților; din contră, dupē o depeșă din 8 Septembrie, două bataliōne turcești au bātut numeroși insurgenți cari vroiați să ocupe strămtorile dintre Sotska și Mazabon. Trupele ar fi ocupat acele strămtori perđend numai 5 morți. Insurgenții au perdut 150 morți și tot atātrea rāniți.

Or din ce parte ar fi succesul totuși din aceste sciri se pōte vedea că reșola începută în imperiul turc de către Herzegovineni și Bosniaci este departe de a fi terminată dupe cum vroia să ne facă să credā mai multe diare devotate causei turcești. Creștinii, supuși Turciei, sunt prea nemulțumiți de d-șia pentru a se decide să se retragā în căminurile lor

fără ore-care garanții de o mai bună administratiune din partea Turciei se'u pōte chiar, dacă puterile le vor fi favorabile, fără a li se asigura existența lor ca state autonome. Numai de la marile puteri Europeene depinde soluțiunea favorabilă causei creștinilor, numai de la d-șele se pōte aștepta o justificațiune pōrelor sugrumate. Negreșit Turcia va face promisiuni reșugărilor, dar din nenorocire ei știu ce preț trebuie să pună pe asemenea promisiuni și, de sigur, vor aștepta dreptatea de la alții de cât de la Server-Pașa.

În privința acestă etā cum *le Nord* prevede, cu mult spirit, rezultatul anchetei lui Server-Pașa în cas când sōrta creștinilor ar depinde de la d-șia. Vorbind despre neîncrederea insurgenților în acestă anchetă, *le Nord* d-șul:

«Trebuie să recunoștem că precedentele justificā în destul teama insurgenților de ancheta lui Server-Pașa și de neconținentele făgădueli din proclamațiunea sa. Ei n'au uitat fără înduoială, celebra ancheta care a fost făcută în anul 1860 de marele vizir Mehmed-Kiprisli-Pașa și care a dat naștere unui incident ce, nu fără interes, trebuia să l' aducem aminte în circumstanțele actuale. Imprumutăm acest fapt dintr'un document oficial. În anul 1860, marele vizir Mehmed-Kiprisli-Pașa, venind în Bitolia ca să se achete de misiunea anchetei care i fusese încredințată de Sultan în urma cererii marilor puteri, i fu dat să judece în apel un proces ce interesa foarte mult tōtā populațiunea creștină din acea provincie: era vorba de un tânăr creștin, numit Taseo, care, căutând să apere un copil de violințele a trei musulmani, rāni pe unul din agresori. Acest tânăr, condamnat la mōrte de tribunalul turcesc, trebuia să fie executat când sosea marele vizir în Bitolia. I se presintă cerere de grațiare, subscrisă de tōtā populațiunea creștină. Mehmed-Kiprisli chemă șefii corporațiilor cari semnaseră petițiunea. Unul din ei, vroind să demonstreze că inculpatul se găsea în casul de legitimă apărare, marele vizir îl întrerupe dându-i chiar o palmă, închise peoți mandatarii creștinilor, și execută pe inculpat.

Acestă anchetă a lui Mehmed-Kiprisli-Pașa remāsese ridiculă din tōte punctele de vedere. Marele vizir străbătuse Bulgaria, Macedonia, și Rumelia, când fu chemat la Constantinople din ordinul Sultanului. Cu tōtā buna sa voință n'a putut să adune de cât câte-va nemulțumiri asupra cător-va puncte secundare și de la persoane subalterne și fără influență. De acea, în raportul se'u către Sultan, Mehmed Kiprisli declarase că n'a găsit nicāeri nici un indice de vre o pretinsă persecuțiune. Cu tōte acestea în schimb, el arēta progresele însemnate făcute în timp de deșce ani, și vedea în acestă un motiv de satisfacțiune și de decuragiare. Guvernul majestății sale britanice el însuși desaproba întorcerea precipitată a lui Mehmed-Kiprisli, chemat de o dată la Constantinople fără să și fi terminat misiunea sa din Bosnia și Herzegovina. Ca respuns la interpelațiunile ce sir H. Bulwer primise ordin să facă în acestă privință, Pōrta declarā, că starea drumurilor în acea sesonă înaintată a anului a fost obstacolul urmării voiajului marelui vizir. Lord John Russell, considerând rezultatele anchetei ca neîndestulătoare, re

uni la un loc tōte deposițiunile făcute de agenții englesi, a căror mărturisire fusese oficialmente cerută din ordinul guvernului majestății se'le Britanice.

„Puterile să bage bine de se'mă; căci sesona este deja cam înaintată și starea drumurilor ar putea întrerupe de o dată ancheta lui Server-Pașa, dupe cum a întrerupt, în anul 1860, pe acea a lui Mehmed-Kiprisli. Cāt despre palma din Bitolia, trebuie să mărturisim că acest procedeu de anchetă nu prea este de natura a încuragi pe notabili creștini care trebuie să comparā înaintea comisariatului Otoman pentru a espune plāngerile lor.“

O corēspondență a ziarului oficial *Gazeta de Carlsruhe* din Viena și reprodus de *Gazeta Germaniei de Nord* vorbind despre atitudinea puterilor către Serbia, în cas când aceasta ar avea intențiunea să deșclare resbel Turciei, d-șul: «Puterile s'au înțeles cu noul ministru de externe din Belgrad, și, cu tōtā mărturisirea ce au făcut că guvernul sērbesc se găsește într'o situațiune cu totul critică, au declarat formal că Europa este decisă a nu tolera o acțiune cu armata și că ea n'ar esita un singur moment a susține cu tărie acestă decisiune.»

Același ziar reproduce în același timp declarațiunea următoare conținută în *la Correspondance Hongroise*:

«Dacă Montenegro și Serbia s'ar decide, în contra or-cărei așteptări și desprețuind consiliile marilor puteri, de a se arunca într'o polițică de aventuri, acest incident n'ar turbura în nici un chip înțelegerea celor trei puteri ale Nordului, căci casul este prevēdit; ele vor face acestă cu riscul și paguba lor, adică că Pōrta nu va fi împedicată în ofi-ce acțiune ce ea va crede de cuviință să întrebuițeze contra lor. Cu tōte acestea, puterile nu au avut nici-o dată înțelegerea între ele în casul când această eventualitate va avea loc.»

Cum se va concilia acestă dorință a puterilor ca Serbia să fie neutră cu dispozițiunile resbelnice ale deputaților din Scupcină? Iată ce acceptăm.

Emigrațiunea insurgenților în Austria a început să mai înceteze, Iată ce aflăm dintr'o gazetă guvernamentală, *la Correspondance Générale Autrichienne*.

Dupē nouățile ce ne sosesc din fruntariile Austro-Turce, emigrațiunea insurgenților cari și găsesc refugiul pe teritoriul Austriac a încetat în fine; cel puțin din cele d'antāi zile ale lui Septembrie, de când ni se arată că 50 și câți-va insurgenți au trecut fruntaria noastră, între Dubica și Kostajnica, n'am mai aflat nimic în acestă privință. Numărul refugiaților pe teritoriul Austriac este destul de considerabil, căci numai în districtele Bonal și Grădiska numărul fugariilor trece peste 20,000 și au adus, cu d-șul aprōpe 24,000 capete de vite, adică: 12,000 vite cornute, 5500 porci, apōpe 1,000, de cai, catări și măgari, și vre o 4,800 oi.

«Întreținerea acestor refugiați este o cheltuială foarte mare pentru Austro-Ungaria.»

Din Spania cele mai nou știri reproduse dupe ziarul *Gaceta*, anunță că liberalii au isgonit pe Carliști din satul d'Arez (din Navara) și din pozițiunile din împrejur. Jurnalele spun că o mișcare carlistă ar fi avut loc la Tolosa. Se

dice că au fost mai mulți morți și răniți. Mai mulți preoți au fost închiși. O altă știre din 7 Septembrie, reproducă după ziarul *Epoca*, dice că 1,000 carliști vor pleca a doua zi pentru Cuba unde se va trimite înainte de 15 Septembrie un regiment întreg și echipat de cavalerie. Înainte de finele lunii vor mai pleca încă 8000 de oameni pentru aceiași destinațiuni. După o depeșă din 7 Septembrie reproducă de ziarul *Le Temps*, patru preoți au fost prinși ca carliști și conduși la Santander, unde au fost puși în libertate pe cauziune. Măsurile de espulsiune a carliștilor și de secuestrarea bunurilor lor au fost suspendate în Santander. Carliștii sunt foarte descurajați.

Sgomotele spun că ideea unui *convenio* câștigă mult teren în provinciile bace.

Încă o dată ordinea sociale salvată

Reproducem următoarele părți dintr-o corespondință publicată de *Apărătorul legii* de la 24 ale curiutei :

Viișoara, 18 August, Județul Nemptu.
Într-o dimineață aceste autorități erau puternic mișcate. Și privighetorul (sub-prefect) și polițmaistrul nu și aflau loc. Ei făceau să se simtă cu țăriștrășnică lor autoritate. Causa acestei emoțiuni neașteptate era o depeșă venită de la Piatra, de la prefectură, de la acela care ține în mânele scele pânea și cuțitul.

Eu însumi n'am vădută acea grozavă depeșă. După unii se spune însă că cuprinsul ei ar fi fost cam acesta :

Voiu da eu vouă proceților, Brătianu a venit la Nemptu și voi nu sciti nimic... (urmază o înjurătură muschicescă). Brătianu pregătesce acolo o revoluție, și voi stați nemișcați... (altă înjurătură). Voiu arăta eu... etc. etc. etc.

Înțelegeți, d-le redactore, efectul ce-a trebuit să facă o asemenea telegramă în inimile unor așa de credincioși apărători ai stăpânirii.

Unde e Brătianu?... striga sub-prefectul către polițmaistrul.
Unde e Brătianu?... striga polițmaistrul, către mai micii lui.

Unde e Brătianu? — Unde e Brătianu? — Pe cine să fi voind el să rescole? — Revoluția era gata; prefectul o spune, și nimeni nu știe nimic!!

Cu toții se pun deci să caute; cutreiră ulițele, întrebă prin case...

Când d'o dată, din fericire, un brav și deștept agent al poliției descopere în sfârșit pe cutezătorul răsvrățitor.

Trecând pe una din ulițe, acest norocos om de poliție găsește doi indiviți necunoscuți cari se suiau în grabă într-o trăsură, cari vorbeau într-o limbă străină, și dintre cari unul — el văduse bine acest semn caracteristic și neîndoielnic — acel unul avea barbă! Nu mai era de stat la vorbă. Omul cu barbă era Brătianu, care se ducea la fabrica de postav de lingă țerg ca se rescole lucrătorii.

În asemenea împrejurări grave, numai măsurile energice, răpedi și prudente tot-d'o dată, puteau să salveze tronul și guvernul. Trebuie să mărturisim, în totă umilința, că represintanții guvernului din Tergul-Nemptului s'au arătat pentru astă dată la înălțimea misiunii lor.

Totă puterea de care puteau dispune fu pusă în picioare. Păpușiolele dimprejurul fabricii fură împănate cu oameni armați. Agenții deghisaiți împinseră ardețorul lor zel pene a pătrunde chiar înăuntrul fabricii. Aici caută, cercetază, iscodesc: unde e omul cu barbă, ce face în fabrică resvrățitorul bărbos?

În sfârșit după multă trudă și necaz ei dau peste omul cu barbă. El era un nou împiegat adus de curând de noul proprietar al fabricii, și, după cât ni se spune, era și Prusian de nému lui.

Primiți, etc. Sava Hargău

**PROGRAAMA
PARTIDULUI NAȚIONALE-LIBERALE
Aderări**

Rômnicul Vâlcea
Hagi Constantin Peenaru, proprietar și ale-

gător în colegiul III. — Nicolae G. Temeliă, arendaș și alegător în colegiul III. — Ion G. Temeliă, proprietar, arendaș și alegător în colegiul III. — Michail I. Vladimirescu, proprietar și avocat, fost deputat, fost membru de curte, fost prefect — Dragomir Cerătescu, comerciant și alegător în colegiul II. — Ion Nisipănu, maior, avocat, proprietar și alegător în colegiul III. — Hagi Nae Ion, comerciant, proprietar și alegător în colegiul III. — Toma Ștefănescu, arendaș — Sterie Teodor, comerciant. — Ion Fotescu, avocat, proprietar și alegător. — Constantin Măldărescu, alegător în colegiul III. — Căpitan Mănoiu, proprietar și alegător. — Ion Nicolaș, avocat și alegător în colegiul III. — Tănase Tănăsescu, proprietar și alegător. — Constantin Tetoianu, proprietar și alegător în colegiul I. — Cost. Păltinenu, avocat și alegător. — S. Bndurescu, alegător în colegiul I. — Constantin Vladimirescu, alegător în colegiul I, fost deputat. — Gheorghe Tetoianu, alegător în colegiul I.

VARIETAȚI.

O DRAMA IN AER
de Jules Verne. (*)

În luna lui Septembrie 185., sosiam la Francfort pe Mein. Trecerea mea prin principalele orașe ale Germaniei fusese cu strălucire însemnată prin ascensiuni aerostatice; dar, pene în acea zi, nici-un locuitor din Confederațiune nu mă însoțise în nacela mea, și frumoșele esperiențe făcute la Paris de dd. Green, Eugène Godard și Poitevin, nu putuseră încă să decidă pe serioșii Germani să se aventure în căile aeriene.

Cu toate acestea, abia se respândi în Francfort nuvela apropiatei mele ascensiuni, și deja trei notabili cerură favoarea de a pleca cu mine. Două zile după aceea trebuia să ne ridicăm după piața Comediei. Mă ocupai dar imediat cu prepararea balonului meu. El era de mătase preparată cu guta-perca, substanță neatacabilă de acide și de gazuri, de o impermeabilitate absolută; volumul lui, de trei mii de metri cubici, și permițea să se ridice la cele mai mari înălțimi.

ziua ridicării era aceea în care se ține marele târg din Septembrie care atrage atâta lume la Francfort. Gazul de luminat, de o perfectă calitate și de o mare forță ascensională, mi se procurase în condițiuni escelente; spre un-spre-dece ore de dimineață, balonul era umplut, dar numai trei sferturi, precauțiune indispensabilă, căci, cu cât cine-va se ridică, straturile atmosferice descresc în densitate, și fluidul, închis sub bandele aerostatului, câștigând mai multă elasticitate, ar putea să facă să plesnescă pereții. Calculele mele îmi procuraseră exact cantitatea de gaz necesară pentru a ridica pe tovarășii mei și pe mine.

Trebuia să plecăm la două spre-dece ore. Era o magnifică privire spectacolului acelei mulțimi impaciente ce se înghesuia împregiurul locului rezervat, inunda piața întrăga, se desfășura prin stradele vecine și tapița casele de jos pene la strășinele lor de placă. Vânturile cele mari din zilele trecute tăcuseră. O căldură nesuferită cădea din cerul fără nori. Nici o suflare nu anima atmosfera. Pe o asemenea vreme, ai fi putut redescinde chiar în locul de unde te-ai fi înălțat.

Luasem cu mine trei sute livre de lest, împărțite în sacuri; nacela, cu totul rotundă, având patru picioare în diametru, pe trei, în adâncime, era comod instalată; plasa de cânepă ce o susține se întindea simetricese pe emisferul superior al aerostatului; busola era la loc, barometrul suspendat de cercul care reunea străngurile de suport și an-

(*) Urmare în numărul viitor.

cora cu grije pregătită. Puteam pleca. Printre persoanele care să grăbiau împrejurul locului, observai un teneț cu figura palidă, cu trăsorele agitate. Vădorea lui mă isbi. Era un spectator ne-lipsit al ascensiunilor mele, pe care îl întâlnisem deja în mai multe orașe ale Germaniei. Cu un aer îngrijat, el contempla cu aviditate curioasă mașina ce sta nemișcată la câte-va picioare de la pământ și remăsese singur tăcut, între toți vecinii săi.

Doș spre-dece ore sunară. Era momentul. Tovarășii mei de călătorie nu apăreau.

Trimeseii la locuința fiă-căruia dintr'înșii, și aflai că unul plecase la Hamburg, altul la Viena și al treilea la Londra. Curagiul îi părăsise în momentul de a întreprinde una din aceste escursiuni cari, grația dibăciei aeronauților actuali, sunt lipsite de pericol. Fiind că făcea, ore-cum, parte din programa serbătorei, ei se temuseră ca nu cum-va să fie obligați să o esecutive fidel, și fugiseră departe de teatru în momentul când pânza se ridică. Curagiul lor era fără îndoelă în raport invers cu pătratul iutelei... de a fugi.

Mulțimea, pe jumătate înșelată în așteptarea ei, arată multă nemulțumire. Nu esitai de a pleca singur. Pentru a restabili echilibrul între greutatea specifică a balonului și greutatea ce ar fi trebuit să fie ridicată în ea, înlocuii pe tovarășii mei prin noui saci de nisip, și mă urcai în nacelă. Cei două spre-dece oameni cari rețineau aerostatul prin două spre-dece sfori ficsate de cercul ecuatorial, le lăsară puțin libere, printre degete, și balonul fu ridicat la câte-va picioare de la pământ. Nu era nici o suflare de vânt, și atmosfera, de o greutate de plumb, părea imposibilă de străbăttut.

Gata e? strigai.
Oamenii se pregătiră. O ultimă aruncătură de ochid îmi spuse că puteam pleca.

Atențiune!
O ore-care mișcare se făcu în mulțime, care mi păru că năvălesce în locul rezervat.

Slobođiți!
Balonul se înălță încet, însă încercai o comoțiune care mă trânti în fundul nacelii.

Când mă ridicai, mă vădai în față cu un voiajor neprevădut, cu tenețul palid.

Domnule, vă salut! îmi dișe el, cu cel mai mare sânge rece.

Cu ce drept...? Săm aici?... Cu dreptul ce mi dă imposibilitatea în care vă aflați d'a mă respinge.

Eram uimit! Această înfașurare mă făcu să mă perd cumpătul, și n'aveam nimic să îi răspund.

Greutatea mea vă strică ecuilibrul, domnule? îmi dișe el. Permiteți...

Și, fără să ascepte consimțimentul meu, delestă balonul cu două saci ce aruncă în spațiu.

Domnule, dișeii atunci luând singurul partid posibil, ați venit... bine! veți rămănea... bine!... der mie sihgur aparține conducerea aerostatului...

Domnule, răspunse el, urbanitatea d-v. este cu totul francesă. Ea este din aceiași țără cu mine! Vă strâng moralmente mâna ce mi refusați. Luați-vă măsurile, și faceți dupe cum vi se pare că e bine! Voiu aștepta să terminați...

Pentru...? — Pentru a conversa cu dv... Barometrul se scoborâse la două-deci și șese de degete; ne aflam aproape la șese sute metre de înălțime, d'asupra orășului; der nimic nu trăda strămutarea orizontală a balonului, căci el mergea din preună cu masa de aer în care este închis. Un fel de căldură întunecată scaldă obiectele desfăcute sub picioarele noastre și da contururilor lor un vag regretabil.

Esaminați din nou pe tovarășul meu! Era un om de vre-o trei-deci de ani, foarte simplu investmântat. Aspră trăsurilor lui revela o energie idomptabilă, și părea foarte musculos. Umplut cu totul de mirarea ce îi procura această ascensiune tăcută, el sta imobil, cătând a distinge obiectele cari se confunda într'un vag total.

Urită ceață! dișe el, după câte-va momente. Nu răspunsei nimic.

Aveți ce-va cu mine! reluă el. Inșă de! Nu puteam să-mi plătesc voiajiul, trebuia să mă urc prin surprisă.

Nimeni nu vă rogă să descindeți, domnule!

Ei! nu sciti ore d-vastră că un asemenea lucru s'a întâmplat și conților de Laurencin și de Dampierre, când se ridicară la Lion, la Ianuarie 1784. Un teneț negustor, numit Fontaine, escaladă galeria, cu riscul de a face să se întorcă în loc mașina. Iși termină voiajiul, și nimenea nu muri!

Când vom fi pe pământ, ne vom esplica, răspunsei, înșepat de tonul ușure cu care îmi vorbia.

Aș! să nu ne mai gândim la rețorcere.

Și credeți ore că voiu întârzia a descinde?

A descinde! dișe el cu surprisă. A descinde! — Să ne urcăm d'ocamdată.

Și, înainte de a fi putut împedica, două saci de nisip fură aruncați pe d'asupra nacelii, fără chiar să fi fost goliți!

Domnule! striga cu mânie.

Cunosc abilitatea d-vastră, răspunse cu cumpăt necunoscutul, și frumoșele d-vastră ascensiuni au făcut sgomot. Dar dacă esperiența este soră cu practica, ea este ore-cum vară cu teoria, și am făcut mari studii asupra artei aerostatice. Acesta a influențat asupra creierilor mei, adăogă el cu tristeță, cădând într'o mută contemplațiune.

Balonul, după ce se ridică din nou staționă.

Necunoscutul consultă barometrul și dișe:

Ecă-ne la opt sute de metri! Omenii par nisce insecte! Vedeți! Cred că de la această înălțime trebuie tot-de-una să-i considerăm, pentru a judeca sănătos de proporțiunile lor! Piața Comediei este transformată într'o imensă furnicărie. Priviți mulțimea care se înbuldește pe cheuri și Zeilul care se micșorează. Ne aflăm d'asupra bisericii Dom. Meinul nu mai este deja decât o linie alburie care tae orașul, și această punte, Mein-Brucke, pare un fir aruncat între cele două țermuri ale fluviului.

Atmosfera se răcise puțin.

Fac totul pentru d-vastră, ospetele meu, îmi dișe tovarășul meu de drum. Dacă vă este frig, voiu scote hainele mele și vi le voiu împrumuta.

Vă mulțumesc! răspunsei scurt. — Aș! necesitatea este lege. Dați-mă mâna, sum compatriotul d-vastră, vă veți instrui în compania mea, și conver-

sațiunea mea v' am despăgubi de uritul ce v' am cauzat !

Mă așezaiu f'ora a răspunde în estremețate opusă a nacelei. T'nerul scosese din haina sa un voluminos caet. Era o lucrare asupra aerostațiunei.

— Posed, țise el, cea mai curioasă colecțiune de gravuri și caricaturi cari au fost făcute cu ocaziunea manielor n'ostre aeriene. Cum s' a admirat și necinstit în acelaș timp ac'astă precioasă descoperire! Din norocire, nu ne mai aflăm în epoca în care Montgolfierii căutau a face nori artificiali cu abur de apă și a fabrica un gaz afectând proprietăți electrice, pe cari le produceau prin combustziunea paiului udat și a l'anei tocate.

— Voiți a micșora meritul inventatorilor? r'ăspunsei, căci mă deprinsesem cu ac'astă aventură. Nu era ore frumos de a se proba prin esperiență posibilitatea de a se ridica în aer?

— Ei! d-le, cine negă gloria primilor navigatori aeriani? Trebuia un curagiū imens ca să se ridice cine-va cu ajutorul acestor acoperișuri așia de slabe, cari nu conțineau decât aer înc'aldit! D'ér, v' întreb, sciința aerostatică făcut-a ore un mare pas dela ascensiunile lui Blanchard, adecă de un secol apr'ope? Priviți, domnule!

Necunoscutul sc'ose o gravură din colecțiunea sa.

— Iată, f'mi țise el, primul voiagiū aerian întreprins de Pilâtre des Rosiers și de machisul d' Arlandes, patru luni după descoperirea bal'nelor. Ludovic XVI refusa consimțim'ntul seū pentru acest voiagiū, și doi condamnăți la m'orte trebuiau să tenteze cel d'ânt'eu căile aeriene. Pilâtre des Rosiers se indignă de ac'astă nedreptate, și prin intrigă obținu de a plăca. Nu se inventase încă ac'astă nacelă care face manoperile facile, și o galerie circulară domnea în prejiurul părții inferioare și strimte a mongolfierei. Cel doi aeronauți trebuiră dar a se ține, f'ora a se mișca, fie care la estremețate a celei galerii, căci paele udate care o astupau, le interțicea orice mișcare. Un mangal cu foc era suspendat de desubtul orificiului balonului; când voiagiurii voiau a se ridica, aruncau pae pe acei cărbuni, cu riscul de a incendia mașina, și aerul mai înc'aldit da balonului o nouă forță ascensională. Cel doi cutezătorii navigatori plecară la 21 noiembrie 1783, din grădinele Muettei, pe cari fiul regelui le pusese la dispozițiunea lor. Aerostatul se ridică majestos, merse în lungul insulei Lebedelor, trecu Sena la bariera Conferinței, și, îndreptându-se între cupola Invalidilor și sc'ola militară, se apropiă de Sântul Sulpiciū. Atunci aeronauți forțiară focul, străbătură bulevardul și descinseră dincolo de bariera Infernului. Atingând pământul, balonul se copleși, și îngropă câte-va momente, sub cutele se, pe Pilâtre des Rosiers!

— Urită prevestire! țisei, interesat de aceste detalii, cari mă atingeau de apr'ope.

— Prevestire a catastrofe care trebuia, mai târziu, să coste vieța nenorocitului! r'ăspunse necunoscutul cu tristețe. Nu vi s' a înt'emplat nici-o dată ceva ca ac'asta?

— Aș!... nenorocirile vin și f'ora prevestire! adăogă companiorul meū.

— Și rămase t'ecu.

— Cu t'ote acestea, înaintam spre sud,

și deja Francfortul dispăruse sub picioarele n'ostre.

— P'ote că vom avea vre-o furtună, țise t'nerul.

— Ne vom da jos înainte, r'ăspunsei.

— Spre esemplu! Mai bine să ne urcăm! Vom sc'apa mai sigur de d'nsa.

— Și alți doi saci de nisip se duseră în spațiū. Balonul se ridică cu rapiditate și se opri la o mie două sute de metri. Un frig destul de tare se simți, și cu t'ote acestea rațele s'orelui, care cădeau pe acoperiș, dilatau gazul interior și-ı dau o mai mare forță de ascensiune.

— Nu v' temeți de nimic, f'mi țise necunoscutul. Avem trei miș cinci sute stânjenii de aer de respirat. Pe lângă ac'asta, nu v' preocupați de cea ce fac.

Vrusei să mă scol, dar o mână viguroasă mă țintui pe banca mea.

— Numele d-v'astră? întrebai.

— Numele meū? ce v' pasă?

— V' cer numele d-v'astră!

— M'numesc Erostrate seū Empedoclu, după cum v' place.

Acest r'ăspuns nu era nimic mai puțin de cât asigurător.

Necunoscutul, afară de ac'asta, vorbia cu un sânge rece așia de singular, în cât mă întrebai, nu f'ora neliniștire, cu cine aveam a face.

— Domnule, continuă el, nimic nou nu s' a imaginat din timpul fisicului Carol. Patru luni după descoperirea aerostatelor, acest îndemănat'ec om inventase su-papa, care lasă să eșă gazul când balonul este prea plin, sau când voim a ne da jos; nacela, care facilitează manoperile mașinei; plasa care conține acoperișul balonului și care distribuie sarcina pe n'treaga ei suprafață; leștul, care permite d' a se ridica și d' a alege locul de cobor'ire; spoiala cu cauciuc care face țesătura impermeabilă; barometrul care indică înălțimea atinsă. În fine, Carol întrebuiința indrogenul care, de patru-spredece ori mai puțin greū de cât aerul, permite să atingem cele mai înalte strate atmosferice, și nu ne espune la pericolele unei combustziuni aeriene.

La 1 Decembrie 1783 trei sute de miș de spectatori se înghesuiau în prejiurul Tuileriilor. Carol se ridică și soldații i prezentară armele. Făcu nouē leghe în aer conducând balonul seū cu o îndemnatăcie pe care nu au putut-o întrece aeronauți actuali. Regele îl îndestră cu o pensiune de două miș livre, căci pe atunci se încuragiău invențiunile cele noi!

Necunoscutul f'mi păru atunci în prada unei ore-cari agitațiuni.

— Eū, domnule, reluă el, am studiat și m' am convins că primii aeronauți dirigiău bal'nele lor. F'ora a vorbi de Blanchard, ale căruia aserțiuni pot fi îndoișe, Guyton-Morveaux, cu ajutorul lopeților și al cărnei, imprimă mașinei sele mișcări sensibile și o direcțiune însemnată. Mai de-ună-ți, la Paris, un c'ernicar, d. Julien, a făcut la Hipodrom nisce convingătoare esperiențe, căci, graț'ia unui mecanism particular, aparatul seū aerian, de formă lungăreță, s' a dirigiat, f'orte învederat, contra v'ntului. D. Petin a imaginat să justapue patru bal'ne cu idrogen, și cu ajutorul unor vele dispuse orizontalmente și îndoite în parte, speră să obție o ruptură de echilibru care, înclinând aparatul i va imprima un drum oblic. Se vorbesce mult de motorii destinați a ridica rezistența curenților, elisa spre esemplu; d'ér elisa, mișcându-se într'un mișloc mobil, nu va da nici-un rezultat.

Eū, domnule, eū am descoperit singurul mișloc de a dirige bal'nele, și nici-o academie nu a venit în ajutorul meū, nici-un oraș n' a umplut listele mele de subscripțiuni, nici-un guvern n' a voit să mă audă! Ac'asta este imfam!

Necunoscutul se desbătea gesticulând și nacela încerca violente oscilațiuni. Avuiū greutate al stăp'ani.

Cu t'ote acestea, balonul înt'elnise un curent mai rapid, și înaintam spre sud, la o mie-cinci-sute de metri de înălțime.

— E'tă Darmstadtul, f'mi țise tovarășul meū, aplecându-se pe d'asupra nacelei. Zăriți castelul lui? Nu tocmai distinct, nu-i așa! Ce voiți? Ac'astă căldură de furtună face să oscileze forma obiectelor, și trebuie un ochi dibaciū pentru a recunoșce localitățile!

— Sunteți sigur că este Darmstadtul? întrebai.

— F'ora îndoișală, și suntem la șesē leghe departe de Francfort.

— Atunci trebuie să descindem!

— A descinde! Nu pretindeți a descinde pe clopotnițe, țise necunoscutul r'enjind.

— Nu, d'ér prin vecinătatea orașului.

— Ei bine! să evităm clopotnițele!

Vorbind ast-fel, companionul meū apucă sacuri cu leșt. Mă precipitaiū asupra lui; d'ér cu o mână mă aruncă jos, și balonul delestat atinse doē miș de metri.

— Fiți liniștiți, țise el, și nu uitați că Brioschi, Biot, Gay-Lussac, Bixio și Barral s' au suit la mai mari înălțimi pentru a face esperiențele lor sciințifice.

— Domnule, trebuie să ne coborim, reluai, încercând a l'lua prin blândete. Furtuna se formeză în prejiurul nostru. N' ar fi prudent...

— Aș! Ne vom sui mai sus de cât d'nsa, și nu vom avea de ce să ne mai temem, strigă companionul meū. Ce p'ote fi mai frumos de cât de a domina acești nori cari s' drobesc pământul! Nu este ore o on'ore de a naviga ast-fel pe unde aeriene? Cele mai mari personagiuri au voiagiat ca noi. Marchisa și contesa de Montalembert, contesa de Podenas, D-ra La Garde, marchisul de Montalembert au plecat din cartierul Sântului-Anton pentru aceste țermuri necunoscute și ducele de Chartres a ar'etat multă îndemnătecie și prezență de spirit în ascensiunea sa din 15 Iuliu 1784. La Lyon, conțit de Laurencin și de Dampierre; la Nantes, d. de Luyneș; la Bordeaux, d'Arbelet des Granges; în Italia, cavalerul Andreani; în țilele n'ostre, ducele de Brunswick a l'asat în aer urma gloriei lor. Pentru a egala aceste mari personaje, trebuie a merge mai sus de cât d'nsiū în profunđitățile ceresce! A se apropia de infinit, este a l' înțelege!

Rărirea aerului dilata f'orte mult indrogenul balonului, și vedeam că partea sa inferioară, l'asată g'olă cu scop, se umfla și făcea indispensabilă deschiderea supapei; dar tovarășul meū nu părea decis a mă l'asa să manoperez după obiceiul meū. Me decisei dar să trag în secret c'orda supapei, pe când vorbia cu animațiune, căci mă temeam d' a ghici cu cine aveam a face! Ar fi fost prea oribil! Era apr'ope o oră f'ora un cart. Părăsi-serăm Francfortul de patru-șeci de minute, și despre partea din sud soseau, contra v'ntului, nisce nori d'și gata a se ciocni de noi.

(Va urma).

Băleziurile din România care se va face în corentul lunei.

Septembre, în 8 la Bogdana (Bacău), Sutesci (Brăila), Ciochina (Ialomița) Hăncesci (Roman); în 14, la: Onesci (Bacău), Sutesci (Brăila), Scheia, Doljesci, (Roman), Bârlad; în 15, la Băica (Suciava) ține 2 țile; în 18, la: Miresci, Iugani (Roman); la S-ta Maria-mică, în Rîureni (Vâlce). Cărbunesci (Gorj), Giurgeni (Ialomița), Buda (Râmnicul-Sărat), la Înălțarea Sf. Cruți, în Drăghicesci (Olt).

MAGASINUL DE PANZARIE DUM. LAZARESCU

Strada Lipscaii No. 72 în colț.

A sosit de cur'end felurimi de olandă, percaluri, madepolon, cămăși albe, colorii și oxford, ciorapi, cravate, gulere, manșete, flanele de tot felul.

Se anunț'ia asemenea că sub acest m'agasin se află o pivniță boltită de închiriat.

PENSIONATUL DE BAETI „ALE SANDRESCU“

Vis-a-vi de bis. Sântiū str. Cernica No. 4.

Cursurile primare în limba Română, Francesă și Germană încep' la 20 August; cele de gymnasium la 1. Septemvriū. Lecțiunile se predă de profesori titulari și guvernori speciali, spre a face practică cu elevii în limbile streine. D-ii Părinți, doritori de a da o bună educațiune și instrucțiune copiilor vor bine voi a vedea programul detaliat.

Dir. P. ALESANDRESCU profesore de sciințele naturale și agricultură.

O PERSOANA cu intinse cunoșcințe de comptabilitate, agricultură, etc. și care a servit mai mulți ani în rangul instrucțiunei publice, voiesce acum a se angajia în serviciu particular, la moșiū, esploatare de p'eduri etc. (dirigent ori comptabil); precum asemenea se p'ote angajia și la institute de educațiune și instrucțiune, seū în familiă, a da lecțiuni de limbele Română și Francesă, comptabilitate și ori-ce cunoșcințe folositore, (în ori-ce orașiū sate, etc.)

A se adresa la redacțiunea acestui țiarū.

Int'ernatul de fete Em. Luzzatto suburbia și Str. Negustorlior No. 4.

Subscrisa are on'ore a preveni pe onor. părinții de familie, că cursurile acestui Int'ernat vor începe la 1 Septembrē.

Em. Luzzatto.

DE INCHIRIAT, de la s-tul Dumitru 1875, casele din trada Dionisie No. 72, av'end cinci camere și dependințe alte doē camere, cuhniă și pimniță.

A se adresa la d. Constantin S. Marcovic, la Creditul funciar seū în strada Occidentului No. 22.

Ac'este case sunt și de v'ndare.

2 Lei 50 b. 2 Lei 50 b.

Se află la t'ote librării. **HARTA TUTOR CAILOR FERATE ROMANE** cu legăturile statelor vecine, pe lângă harta, t'ote tacsle și tarifele în limba francesă și română.

DE INCHIRIAT

Dela S-tul Dumitru 1875 seū chiar de acum, casele din strada Isvorului sub urbia Michaiū-Vodă No. 41 av'end sus șapte camere, cuhniă și cameră; jos șesē camere, cuhniă, doē pimnițe, doē grajduri și șopron, grădină și curte spațioasă.

A se adresa la D. L. Calinderu la Creditul funciar seū în calea Moșilor.